

**Kázání v chrámu Nejsvětějšího Spasitele
v klášteře sv. Anežky v Praze Na Františku
na první neděli adventní**

Mons. Petr Piřha

1. prosince L. P. 2019

Liturgické texty:

1. čtení – Iz 2,1-5;

Žl 122;

2. čtení – Řím 13,11-14;

Evangelium – Mt 24,37-44.

Vaše Milosti nejdůstojnější Otče velmistře,
bratři a sestry, přátelé, dobří lidé,

před týdnem jsme slavili svátek Krista Krále. Četli jsme o tom, jak na kříži rozsoudil dva lotry spolu s ním ukřižované. I zde tedy konal svůj královský a soudní úřad. I zde a právě zde, protože křížem jeho utrpení a lásky bude souzeno celé lidstvo. V prefaci jsme pak slyšeli o jeho království, které je *královstvím spravedlnosti, míru a pokoje*. Dnešní liturgie první adventní neděle pozoruhodně opakuje některé tyto myšlenky.

Prorok Izaiáš mluví o příchodu krále míru, protože zmiňuje, že *lidé zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože*. Dále pak, že *už se nebudou učit válce*, protože je absurdní a žádná nevypukne. Nestane se to proto, že přichozí král bude soudit národy, které se mu zřejmě zcela podrobí.

Matoušovo evangelium říká o druhém příchodu Páně, tj. o posledním soudu: *Tehdy budou dva na poli, jeden bude vzat a druhý ponechán, dvě ženy budou mlít na mlýnku, jedna bude vzata, druhá ponechána*. To je do písmene totéž, co se událo na Golgotě s lotry. Jeden byl vzat a druhý odmítnut. Evangelista se dále zabývá náhlostí, nepředvídatelností příchodu soudu a vyzývá Kristovými slovy, abychom se nedali překvapit a byli připraveni.

Apoštol Pavel konečně uvádí pokyny pro tuto připravenost. Je zajímavé, jak to popisuje. Máme se probrat ze spánku. Připraveni tedy evidentně nejsme. Máme to udělat proto, že *noc pokročila a den se přiblížil*. Poté říká, že je třeba

do toho dne vstoupit, *jako ve dne počestně žít*. Dále v hutné zkratce říká, čeho je třeba, abychom tak žili.

Adventus, jak všichni víte, znamená *příchod*. Položme si otázku, o jaký příchod jde. Co nebo kdo přichází. Může to být pohroma. Poslední soud nebude nic příjemného a pro některé to bude děsivá pohroma věčného zatracení. Peklo, přátelé, existuje. Kdyby neexistovalo, nemusel by se konat poslední soud. Všichni, stejně spokojeni a stejně nespokojeni, bychom skončili v jedné šedivé kaši. Přijít může i blažený věk, což je jen šťastný zrcadlový obraz katastrofy.

Přijít může rovněž někdo a to je správná odpověď na položenou otázku. Kdo to však je? Je to bytost velmi zvláštní, protože říct, že to je Kristus, je pravda, ale svým způsobem dost neúplná až i trochu povrchní. Přijde totiž Slovo. Jde o příchod Boha, který je Slovem. Také toto Slovo je zcela mimořádné, protože je zároveň vždy skutkem. Slovo a skutek jsou v tomto případě totožné. Boží slovo je tvůrčí (řekl a bylo) a je to soud. Bůh je jedno jediné slovo vyjadřující jediný naprostý smysl, řecky *Logos*. Tato skutečnost dovedla apoštola Jana k prohlášení: *Bůh je Lásky*.

Jsme v jednom z chrámů kláštera sv. Anežky a zde na ni myslíme. V zádech máme její oratoř, z níž byla účastna mší svatých, a niku, kterou určila za svůj hrob. Její život byl naplněním všeho, o čem jsme právě četli. Spěchala vstříc Kristu. Její bdělost byla naplněna dobrými skutky, aby byla udržena. Sestra Anežka kolem sebe vytvářela království Boží, obnovovala mír, byl-li narušen. Závěr života prožila v těžké potupě své země, kterou jako hluboká mlhavá noc zavalila České království braniborskou okupací. V té noci zářila našemu národu jako hvězda naděje. Zemřela v náznaku předjaří 2. března, v hodině smrti Páně, kdy slunce přestalo svítit, a poté vzešel lidstvu nový den.

Rozejdeme se posilnění chlebem Páně v pravé poledne. Kéž, bratři a sestry, dojdeme do věčného dne s nehasnoucím světlem, neboť opak, věčná noc, je hrůzný.

Amen.